

обща Теория на КОГИТАЛНОСТТА

ivomir

или как всяка петка може да е цар

black & white
love & life

издание на Международна академия
за позитивна трансформация

Sofia, Bulgaria
2011

Denix

Това е откъс от книгата.

Цялата книга може да намерите в Библио.бг

www.biblio.bg

Този, който знае Всичко,
и не познава себе си,
е пропуснал всичко.

Този, който разкрие значението на тези думи,
няма да вкуси смърт.

психологическа,
квантово-теологична
философия

Нека този, който търси, не се спре в своето търсене,
докато не намери. Когато намери, той ще се смути.
И когато се смути, Той ще се изуми от възхита и ще
царства над Всичко.

Думи на Исус - Евангелие на Тома

Теория на когиталността е една вълнова комбинация от **The Black Book** и **The White Book**. Комбинация между черното и бялото, които са като минимума и максимума на вълните. Едно море, носещо лодките на Любовта и Живота. Веднъж на гребена, а в следващия миг загледани във върховете, Животът и Любовта са винаги в играта. Игра на шах с осем основни принципа, редуващи се ту в черното, ту в бялото. 8 x 8. Безкрайност по безкрайност. Върху дъската на Когиталността... Като Любовта и Живота...

Как ли би изглеждала същата тази игра, ако се играеше върху куб?

Вълнуващо ли е?

А ако този куб е кубът на Рубик и променя периодично местата на квадратчетата?

Ха - та ние сме просто късметлии, че не ни се налага да мислим за това...

Но... В тази игра... всяка пешка може да е цар!

Октомври... Една група ентузиаста, ситуирани в малката зала, очакват неизвестното, изследвайки плахо пространството. Група студенти от Международната академия за позитивна трансформация (МАПТ). Сред тях се откроява младо красиво момиче. Слабичко, с дълга до кръста, гарвановочерна коса, навита на масури. Защо ли е тук, нищо не ѝ липсва - като изваяна е!? Отговорът идва веднага – тя търси себе си. Пеперуда, привлечена от светлината, красива, нежна, ранима. Съзнаваща неизбежните стадии на метаморфозата си от ларва през какавида до имаго. („Имаго” се нарича последната фаза в развитието на насекомите, в която те са способни да се размножават и са с размерите и формата на възрастни индивиди.) *Етапи на развитието. Стъпки към истината... Истината, която е в нея самата. Истината да преживее себе си от начало - в естествен вид. Истината за Болката и Празнотата. Истината за Свободата...*

Дали е възможен друг път към себе си освен истината - цикълът на пеперудата, за който вече стана дума? Едва ли. Винаги се стига до имаго. В стремеж към имаго... Самото имаго. ИМА ГО! И всички ние се стремим към това – да постигнем състоянието на истина, в което да започнем да отдаваме, най-вече за да има смисъл от съществуването. Осъзнавайки кръговрата на това пребиваващо съществуване...

Март е. Разбудената спяща красавица е готова да полети. Като прелестна пеперуда. Достигнала до дълбочината, до същността, до кръговрата на истината... До имаго. За да го има. За да пребъде.

За да Е!

За първи път

Изповед на поел по пътеката на познанието участник,
станал съавтор на настоящата Теория

Просто имах нужда да пиша... Или изобщо да правя нещо - нещо, изискващо отдаване. Не мисля в момента. Само неистовото желание да пиша, да кажа... много неща. Много неща, които премълчах, не написах, а имах желание... толкова силно. До сега медитирах (много време) и едва ли не се треса, треперя цялата, трептя да изразявам, да... пиша... Да натискам, да удриям клавишите по клавиатурата....

... няма смисъл да казвам, че онзи ден пак беше мокър парцал за мен. То си се подразбира. Но имаше и нещо повече от осъзнаването – имаше болка, която не разбрах в началото. Точно в края на деня – след като се направи онова упражнение с енергията... Хем желях, хем не смеех да се включа (и неслучайно останах последна) – усещах, знаех, че ще срещна нещо, от което ще заболи. Дори се засмях на мисълта, че нямам проблем с протичането на енергията. Егото пак ме притисна при мисълта, че ще се разкрия пред другите... А това не само ме плашеше, но и отвращаваше. И след като бе установен блокажът и ми беше подчертано „мило“, че енергията ми е запушена като тапа, ми стана много гадно. И избягах. Преносно и буквално избягах в студената си обвивка, която „ме пази“. И от която семейството и най-близките ми приятели се плашат често. Не казах „Довиждане“ почти на никого, не отидох да питам какво мога да направя за „оправяне“ на тази тапа, поне нещо... Просто избягах. И когато Руслан излезе навън и се провикна да ми каже „Чао-чао“ изпитах буквално агресия, злоба, желание да му кажа да млъква и да не ми се бърка в бягството, да ме остави. Аз така съм силна – обвита в студенината... Избягам ли в нея, ставам силна! Това е моят начин, моята сила, и ВСИЧКИ знаят, че в такива моменти не бива да говорят... Как смее някой да се опитва да пробие „за какъв се мисли“?

Тръгнах, но не се прибрах – разхождах се дълго, взех си храна и ядох много, а след това отидох в апартамент, който имаме, и в който никой не живее. Бях си взела и кофичка шоколад, която преполових. Пуснах силно музика и танцувах - без да мисля, без да чувствам... И след това... Почнах да мисля, и да плача, и да чувствам... Този път не беше парцал, този път беше... нещо остро, режещо. Мислех... за студенината, затова как си я „изработих“ първоначално, за да ми помага, да ме предпазва, и как в един момент тя за-

почна да плаши... да кара хората около мен да казват „Аз... не знам как да постъпя, за да не се разсърдиш... да не взема да сбъркам нещо...“ или „Не смея да ти се обадя... да не ти преча нещо, а и ти не звъниш..“, или „Понякога изглеждаш супер студена и безсърдечна... от нашето Емче на ледената Емилия“. Сега като се досетя, лепвали са ми и прякори - „ледената принцеса“ или „вещицата, която вари в казана“. Бях толкова горда с това, толкова щастлива... Непрекъснато си мислех как сърцето ми е обвито в много дебел слой лед и съм щастлива от това, толкова силна, непоклатима, дори... зла. Сега се смея... Смея се, защото може да ви се струват смешни и неадекватни тези неща. Но не са. Защото така, с лекото започване на студенината (например с “Never fall in love” по чинове и тетрадки в 10-ти клас), станах студена към всичко и всички – дори на пръв поглед да изглежда обратното. Обаче до онзи ден го криех от самата себе си. И шокът беше голям, защото знаех какво бе преди – сега се чувствам на светлинни години от тогава. И то, след цялата ТЕС (Техника за емоционална свобода), която приложих – преди около година бях изключително запалена по ТЕС, едва ли не по цял ден можех да се занимавам с това. И промяна имаше - огромна. Но в момента, в който си казах, че вече всичко съм оправила, тръгнах назад... Бях приела промяната за нещо статично, за нещо... което вече е станало факт - супер, екстра, стига толкова...

Едва онзи ден, след почти половин година позитивна трансформация, погледнах към отношенията си с хората. Първо, вкъщи съм малката принцеса, около която всичко се върти и която нищо не прави. Знае да мрънка, да капризничи и да се дразни на баба и дядо за всяко нещо. Да иронизира мама - колко е дебела и как се търпи така... Почти с безразличие да приема нещата, които тати ѝ носи (като една прекрасна роза за 8-ми март например). Да не се радва на нищо, защото „функционирам на по-висше ниво - какво ми дреме за това или онова – то е толкова просто и материално...“. Добре, може би пресилвам малко сега, но в общи линии си е така – в самото си семейство съм студена (ха-ха, буквално с вчера и днес стават 2 дни, откакто се държа различно). Второ, горните цитати са от най-близките, най-добрите ми приятелки (когато ги помолих за списък с отрицателни черти) – това беше главното нещо - студенината! И сега осъзнавам, че аз дори не го отчетох като отрицателно - пак го приех за сила, пак се зарадвах! Та, аз съм желязна, какво лошо има в това???. „Има моменти, когато така се отдръпваш, че ми става студено от поведението ти, не смея да те доближа... заграждаш се в някакви стени“ (една от най-добрите ми приятелки) – е, и какво от това, голяма работа. Аз нали си знам, че не е така - точка! „Отстрани изглежда, че не ти пука за

нищо, освен за теб – излизаи абсолютна егоистка, а не си такава...” (НАЙ-добрата ми приятелка). Абе, аз знам, че не е така - голямата работа! „Понякога имам чувството, че не обичаи и не се интересуваи от нищо друго, освен от себе си” (баба) – „Глупости, аз обичам целия свят!!!”. „Нарцисист и егоцентрик, но не и егоист” (мой статус в скайпа отпреди година и половина, когато за последен път бях допуснала „да харесам” някое момче. И след като той ме отхвърли (дори това е силно казано), просто ТРЯБВАШЕ да му покажа, че това е било повърхностно и без никакво значение за мен - въобще не ме интересува той, защото АЗ съм най-важната за себе си, единствената!). А парадоксът е, че не обичам себе си. Това също го осъзнах напоследък – аз изобицо никога не съм обичала (или нека използвам люботворила, по-коректно е) себе си! Как тогава мога да люботворя другите...? Ами никак.

Не мога да не разкажа накратко съня си отпреди седмица: Хем е бал, хем конкурс – за какво точно - не знам. Има хора от първия ми клас, от гимназията, от университета... Всеки избира двама други (има албум със снимки). Важното е, че от цялата тълпа (която дори не виждам ясно), се открояват няколко лица – една много близка моя приятелка, която избира мен и друга позната; едно момиче и едно момче от първия ми клас; хората от „журито” (аз, една колежка и един много „важен и надут” господин, когото не познавам). Много се дразня, че хем съм на трибуната отпред, хем не ми носят първо на мен въпросния албум! Когато ми го дават обаче, аз избирам себе си, не мога да призная никой друг, но и ми е неудобно да кажа „Аз!”. Затова на една от страниците има едно малко сладко охлювче със затворени очички и отворена уста – казвам, че това е моят избор, защото не мога да определя кой е най-добър (по каквото и критерий да е конкурсът). Първоначално на сутринта не разбирам нищо – защо само една от най-добрите ми приятелки? Къде са всички останали? Защо толкова далечни хора в този сън (които не съм виждала години), кое е общото...? Отговорът ме шамаросва мноооооого хубаво. Всички тези хора (освен въпросната добра приятелка), са едни от най-големите егоцентрици, които познавам (досега) и конкурсът е... именно по егоцентризъм! „Най-добрата приятелка” (аспект, който желае да ми покаже истината), ми казва, че аз съм егоцентрикът! Но... Егото ми, разбира се, не може да каже, че съм аз – и приписва „на-градата” на охлювчето. Защото своя „път” (към намиране на себе си, себеосъзнаване, към когиталността като цяло, ако желаете), го вървя като охлюв буквално – казвайки колко съм осъзната, колко съм „важна”, и... колко съм сляпа (затворените очи)! И накъде отивам...? Дала пълна власт на Егото

си да ме води, накъдето то си знае...

Да... Този сън беше голям шамар, но едва след съботата осъзнах колко е реален и колко силна е необходимостта да го осмисля и да действам... Е, както написах, с вчера и днес стават 2 дни, но все пак... Почва се отнякъде. Осъзнах и колко съм свикнала да не изразявам чувствата си като цяло – днес прегърнах и целунах баба (правя го всяка вечер за лека нощ, но това е абсолютна рутина). Така ми се прииска да ѝ кажа, че я обичам, но ми беше толкова трудно да го направя... Когато го направих, ѝ казах и това, че съм забравила да го показвам, че толкова време съм била някъде... далеч. А всичко е свързано – и тази преграда към хората, притеснението ми да говоря с тях... И изобщо всички неща, които ви разказвах... А като си спомня колко обичах да говоря като малка - с всички, навсякъде... Да им рецитирам стихотворения, да правя какво ли не... Сама! Без да ме карат. Разбира се, спомних си и външни случки, които са ми повлияли по посока на „страха от хората“ (как баба и дядо ме бяха наплашили на около 5-6 години, че някой може да ме отвлече, да ме изкорми и да ми вземе органите, за да ги продаде... Е, това не е най-доброто нещо, което можеш да кажеш на малко дете, особено щом го помня досега). Но след осъзнаването на тези неща, е време да продължа напред, да вървя, да се намеря, да изпълня изначалното намерение... Да се самореализирам...

От няколко дни си бях направила и тефтерче със „Стратегии за разрешаване“ (след като една сутрин се събудих плачеща) на четири основни неща, които ме „тормозят“ (пак от онова, което ви разказах). Направих си този план и съм си задавала 100-дневна програма (на първо време) с неща, които ме плашат, но въпреки това правя (и съм строга със себе си, ако пропусна ден – пак от начало). Засега се справям добре, не съм пропуснала ден... Основното, обаче, което разбрах буквално в събота и (с вчера, два дена), започвам да прилагам, и осъзнавам, е Любовта. И това колко мощна, всемогъща е тя... Но, не като клише, не като красива дума, не като повърхност... а като Извор, Същност и Смисъл... На онова нещо „в космоса“, за което говорим цяла половин година... Когиталната ЛЮБОВ.

Благодаря ви, че мога да споделя всичко това... Въпреки, че ми звучи ужасно дори на самата мен, въпреки, че това е като да намеря чудовище в себе си и да го покажа на бял свят. Да го призная на себе си и на другите...

БЛАГОДАРЯ ви... и ви ЛЮБОТВОРЯ – за първи път...

БЛАГОДАРЯ и ЛЮБОТВОРЯ...

ШАХМАТНИ КОМБИНАЦИИ В ЖИВОТА

Кои сме? Откъде сме? Защо сме? Вечните въпроси винаги са актуални. Може би точно затова са вечни. От момента, в който хората са започнали да записват словото, та до ден днешен са налице безброй търсачи на истина, които градят хипотези в отговор на първите два въпроса. Единствено сигурното в случая с достоверността на достиженията е това, че те са въпрос на избор и вяра! Нещата стоят малко по-различно с третия въпрос – Защо сме тук? Всички са категорични - за да изпитаме щастие! То - щастие, е смисълът на живота!

Дали има някакви правила за постигането на щастие? Известно е, че са безброй и всеки сам за себе си открива най-подходящите. Съществуват, обаче, и няколко основни принципа в тази посока, които присъстват във всички възможни теории. Винаги, когато стане въпрос за щастие, разсъжденията започват с необходимостта от вяра. За илюстрация на това - за каква вяра става въпрос, да си припомним една притча:

Персийският шах, който много харесал току-що изобретената игра шахмат, повикал откривателя и го попитал:

- Каква награда ще поискаш за чудесната игра?

Ученият отвърнал, че не желае нито злато, нито някакви облаги, а само зрънце жито на първото квадратче на шахматната дъска, две - на второто, четири - на третото и така нататък. Ако, обаче, се поставят зрънца по този начин, се стига до експоненциално (степенно) нарастване, или комбинаторен взрив. (2 на степен 63 е равно на около 10 милиарда килотона зърно!)

Да заменим зрънцето жито със зрънце вяра и да го поставим на първото квадратче – етап, или идея в живота ни. След това удвояваме залога. Със сигурност ще стигнем накрая и до комбинаторния взрив! По-важното в случая е осъзнаването на процесите. Тръгне ли по пътя си веднъж, всяка пешка може да „израстне“ до цар. А и цифрата говори красноречиво – представете си я не като тонове зърно, а като милиони шахматни комбинации в живота! Възможности, които са пред нас и чакат да бъдат открити. Старата латинска сентенция „**Повярвай, за да видиш**“ важи с пълна сила. Колкото повече вяра имаме, толкова повече перспективи забелязваме!

Да се върнем на щастието... Отдавна няма съмнение, че то е в нас самите - състояние, което желаем да изпитаме. Вържени с вяра, можем да потърсим пътя към него в себе си. Осъзнали силата на тази вяра, запазвайки пред погледа си целта – щастието, е необходимо единствено да изберем подходящата стратегия. А може би най-добрата такава е любовта! Онази, за която говори апостол Павел:

*Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не мисли зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи.*¹¹

Отвежда ни до нас самите, за да се открием.

А после и при всички останали, за да постигнем единението, в което от самото изначално сме! Можем да не обръщаме внимание на вярата, щастието и любовта, можем да си останем там, където сме, такива, каквито сме - дори и да не ни харесва. Това е право на всеки! Проява на свободна воля! Защото, в крайна сметка знаем, че...

Всички сме затънали до гуша в калта, но някои си позволяват да гледат към звездите!

Оскар Уайлд

Следващите редове са само за тези, които са избрали да гледат към звездите...

Целта

Мисълта и енергията са в динамична симбиоза, но учените съвсем наскоро установиха принципа на действие на тази връзка. От известно време физиците са наясно, че физическата реалност е изградена от вибрираща енергия, но малцина са подозирали, че мисълта също е част от системата. Учените винаги са смятали, че мисловността няма нищо общо с материята или енергията и ролята ѝ е единствено да интерпретира случващото се около нас, но тази гледна точка е претърпяла драматична промяна и сега мисълта се приема като неделима част от цялата схема. Наясно сме, че мисловността играе много по-голяма роля при създаване на нашата реалност, отколкото някой е предполагал.

Взрив от нови открития носят неврофизиологията, квантовата физика, теорията на струните, дълбинната психология и мозъчната невропластичност. Това са малка част от теориите, които възникват и ни помагат да разберем кои сме. Тези нови открития стимулират не само ума, но и обогатяват обилно душата чрез смайващите проникновения и образи, които представят. Ако вникнем в тези открития, те могат да ни помогнат да живеем живота си по-далновидно и ефективно, но огромното количество информация ни залива и е трудно да решим откъде да започнем.

Щастливци сме, че живеем в двадесет и първи век, век на изключителни открития, тъй като това ни дава възможност да ги използваме по начин, за който предците ни не са и мечтали. Ако имаше методи, чрез които тази информация да бъде сортирана, използването ѝ на практика би довело до поразителни резултати. Буквално всичко е възможно, когато приемем тези теории и заживеем **по квантов начин**.

Джон Кехоу,

ОТКЪС ОТ КНИГАТА **Възможностите на Подсъзнанието в квантовия свят**

Светът като такъв

В края на миналия век се появяват две идеи, които преобръщат тогавашните представи за света, вселената и неврофизиологичните процеси в мозъка. Това са:

- идеята за **холографската природа на вселената**, изказана от физика Дейвид Бом;
- идеята на неврофизиолога Карл Прибрам за **холографската природа на съхраняване на спомени-те в мозъка**.

Иначе казано, има данни, които навеждат на мисълта, че нашият свят и всички неща в него - от снежинките до кленовите дървета, от падащите звезди до въртящите се електрони - са също само призрачни образи, проекции от едно равнище на реалността, което е толкова отвъд нашето, че буквално е отвъд времето и пространството. Главните архитекти на тази изумителна идея са двама от най-изтъкнатите световни мислители: ученият от Лондонския университет Дейвид Бом, един от най-уважаваните квантови физици, насърчаван в развитието си лично от Айнщайн, и Карл Прибрам, неврофизиолог от „Станфорд“ и автор на невропсихологичското ръководство „Езици на мозъка“.

Любопитното е, че Бом и Прибрам достигат до своите заключения независимо един от друг и при това работят в две твърде различни направления. Бом се убеждава в холографската природа на вселената едва след дългогодишна неудовлетвореност от неспособността на стандартните теории да обяснят всички феномени, срещани в квантовата физика. Убедеността на Прибрам идва като резултат от неуспеха на общоприетите теории за мозъка да обяснят различни неврофизиологични загадки.

След като достигат до своите възгледи обаче, Бом и Прибрам бързо осъзнават, че холографският модел обяснява и редица други мистерии, включително очевидната неспособност на всяка теория, без значение колко обхватна е тя, да даде обяснение на всички природни явления; способността на хора, които чуват само с едното си ухо, да определят посоката, от която идва звук; както и нашата способност да разпознаваме лицето на човек, когато не сме виждали много години дори ако междувременно той се е променил значително.

Майкъл Толбот, „Холографската вселена“

На пръв поглед рационалността представлява същността ни - човекът не само мисли, но и чрез мисълта си активно действа за преобразуването на света. От каменното оръдие на труда до компютъра се простира цяла вселена, „изтрила“ естественото състояние на природата. Не е останало място, в което нещата да бъдат автентични и естествени. Навсякъде (пряко или косвено), нашата намеса е пререструктурирала реалността. Не се срещаме с „природа“ в смисъла, който влагаме в това понятие. Имаме работа с променена действителност, която включва и зони, до които сетивата не се докосват, защото тези територии са зависими от мисловния свят на всички равнища и чрез всички възможни типове взаимодействие. Обективността не е един от аспектите на света. А и това, което разбираме под „свят“, представлява просто обективизиране на нашата мисловност. Стрелата, колибата, нивата, градът, заводът, телевизията... са цялостна система, която е продукт на индивидуално и колективно човешко мислене. Понятието „обективна реалност“ не е точно, тъй като не предполага възможността в тази реалност да бъде разместен познаващ субект. То означава обект или система от обекти, **съществуващи и създадени сами по себе си и сами за себе си**. Светът, в който живеем, не е изграден на този принцип. Неговата субстанциалност се разгръща чрез логика и ценностна система, основани върху ефективност и прагматичност.

Материалистическото разбиране предполага, че човешкото мислене е породено от субстанция, която остава естествена и неизменна и отразява същността си, като винаги е в своя автентичен вид. Затова често материализмът бива наричан „догматизъм“ (тогава, когато той спазва своята логическа схема). Той пропуска обстоятелството, че отдавна не е останало нищо естествено. Дори мисленето да е породено от материална същност и да има свой носител, този факт няма никакво значение. Материалните носители, като „протяжни“ същности, вече са продукт на самото мислене, на негов систематен сектор – логически изградена икономическа общност.

Не съществува реалност, „независима“ от мисленето. Всяка действителност, дадена чрез опита, представлява възплъщение на интелектуална, логическа и психотична материалност. Ако светът ни изглежда автономен от собствения ни разум, а той непрекъснато демонстрира своята зависимост от него, това е по-скоро резултат от екзистенциални* по своя характер обстоятелства. Иначе рационалността, която

е опредметена в конкретната действителност, просто е погълнала субекта, изпълнила е съдържанието на неговата оперативна и комуникативна способност. Така дори едно диво място, в което се намираме, вече ни е включило в себе си и ние с него функционираме като рационална и пълноценна система, която е продукт на собственото ни мислене. Това означава, че не можем да имаме работа с някаква изначално отчуждена субстанциалност, а напротив, **участваме** в процеса на *опредметяване на мисълта*. Безкрайно много пъти опредметяваме получения от човечеството опит и структура на мисълта в пространствено-времевия континуум. Това, което се проявява като непроницаемо, чуждо и негативно, е нашето мислене, манипулирано от безкритично възприетия опит на колективното, от движението на собствените ни когитални дадености, станали екзистенциално значими. В това се състои трагичната дилема на рационализма – обективните сили, тероризиращи мисленето, са неговите същностни сили. Изграждането на универсална схема на обществено развитие се основава върху игнорирането на обстоятелството, че именно хората създават техника и решават какво да правят с нея. Например, компютрите могат да се използват и за отоплителни уреди, ако се съсредоточим единствено върху тази тяхна функция.

Изводът, до който може да се достигне, е, че не светът съществува и затова разсъждаваме върху него. Точно обратното - светът е мислен и сега го мислим и поради тази причина той съществува. Но си създаваме погрешната представа, че неговата проява определя мисленето ни. Парадокс, от който е крайно време да се откажем. Защо е така? Поради ограничената пространственост на гледната точка.

Две кръвни телца (бяло и червено) се срещнали около сърцето и се разговорили:

- Чух - казало едното, - че има нещо като човек. Да знаеш нещо по въпроса?

- И аз подочух подобни слухове - отговорило другото. - Но не, не съм наясно. Хайде да обиколим целия свят и да проверим! Ще се видим тук след година.

* Екзистенциализмът може да се определи в най-общ смисъл като „философия на съществуването“. Той е най-влиятелното философско течение (Киркегор, Ницше) през първата половина на XX век. Фундаменталната идея, върху която се крепи екзистенциализмът, е: „Съществуването предшества същността“.

Еднакви моменти при различните учения и практики:

Всички сме едно цяло (като познание и памет). За да се изразим пълноценно, е необходимо да бъдем себе си, да живеем Тук и Сега, изживявайки осъзнато емоциите. Светът е с ментален произход и можем мисловно да го животворим хармонично.

Основно послание:

Ние сме енергийно проявление на мисловния потенциал на вселената.

***Индивидуализирана, саморазвиваща се част от цялото познание,
осъществена чрез движение на енергията.***

„Здрава почва” при изграждане на собствен мироглед

Ще имаме „здрава почва” под краката си, само ако съществува хармонизирано със заобикалящия ни свят разбиране, върху което да градим собствения си мироглед.

Да не приемаме материалното за „чиста монета”, като приемаме непонятното, достигнало до нас!

Осъществяването на хармония в себе си и заобикалящото е основа за израстване.

Честност, откритост и готовност за приемане на нови възможности.

Според повечето от мъдреците познанието и мъдростта не носят радост, а тиха тъга. Цар Соломон в **Еклизиаст** ни учи, че който трупа знание, трупа тъга, или *колкото повече научавам, толкова повече разбирам колко малко знам*. С обогатяването на житейския си опит, човек все по-често се изправя пред главния Въпрос на Битието - за Смисъла. Всеки има желанието да открене завесата към отвъдното и имажинерното. Но това винаги носи „тревожност” заради неясното и необяснимото. Непознатото, неизвестното притеснява чувстващия. И като следствие, обикновено Битието преминава неусетно в бит-ежедневие, което ни кара да се смятаме за малки, жалки, слаби и... безполезни. Това ли обаче ще се случи, ако започнем да трупаем знание за самите себе си? Мъдростта, постигната от нас и за нас, носи удовлетворение, а тогава човек винаги е щастлив. **Щастието е** в една проста сентенция: **да си в хармония със себе си и света, който те заобикаля**. Ако работата ни носи удовлетворение, а даряването на резултата ни прави щастливи, значи сме постигнали хармонията, тоест мъдростта.

Но в какво се състои хармонията, ако всичко около нас е илюзия - материалният свят, който познаваме, ако самите ние сме илюзия? Отговорът прозира в самия въпрос - ако всичко е илюзорно, като единствено възможна реалност остава мисловността. Да сме в хармония, би означавало единствено **да мислим себе си** като мисловност. Да приемем себе си като илюзорност, която е в самото изначало на нещата.

Има ли доказателства, че светът, в който живеем е илюзия?

Илюзия на сетивата

50.) Ако ви попитат за вашия произход, отговорете:
Ние идваме от Светлината, където **Светлината дойде от Себе Си.**

Тя почива, **появявайки се в техния образ.**

Ако ви попитат за вашата самоличност, отговорете:

Ние сме Негови Синове, и Избраното от Живия Отец.

Ако ви попитат за **знака** на вашия Отец, отговорете:

Движение и покой.

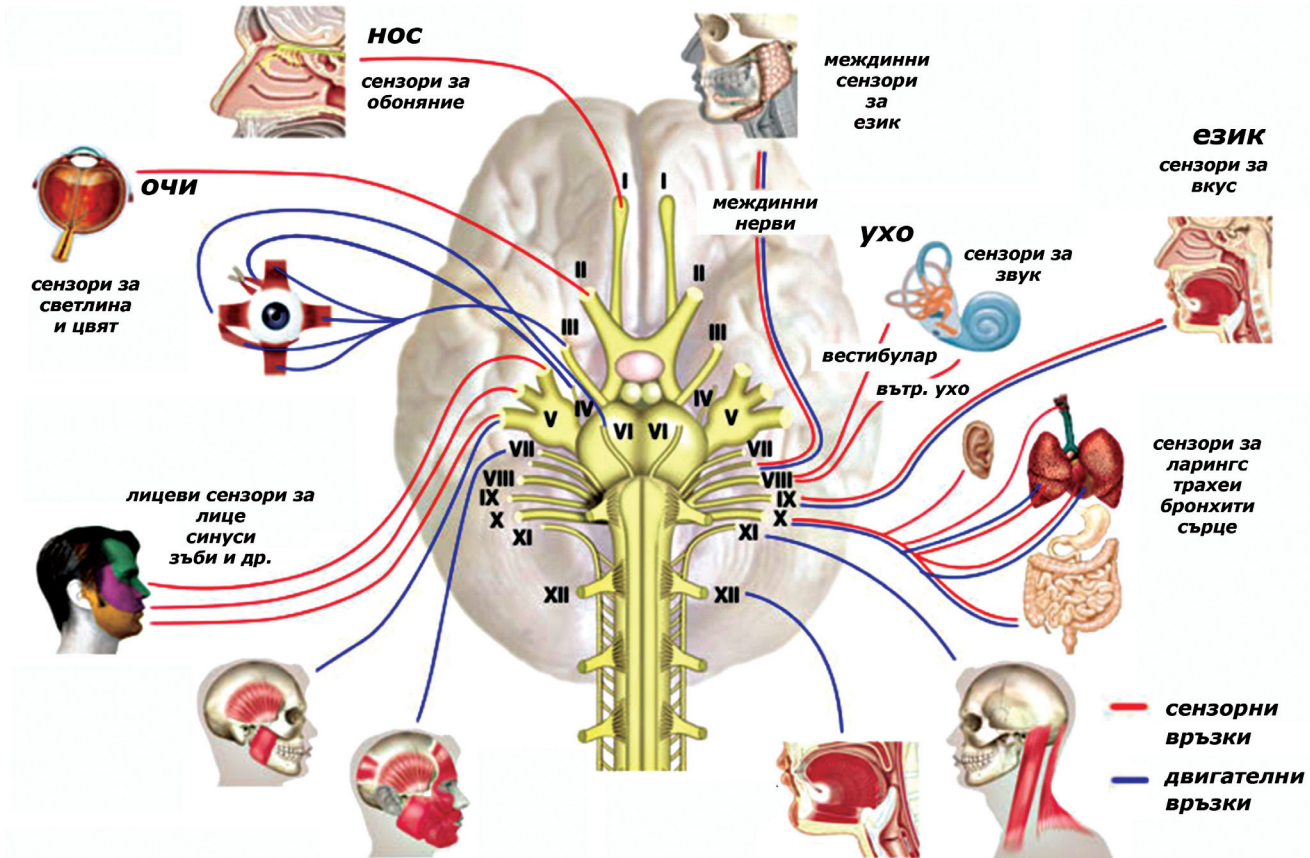
Евангелие на Тома

В основата на ТК, движението и покаят са предпоставките, необходимото условие за възникването на света. В покоя на „нищото“ се появява движение, което предизвиква разпространяващи се енергийни вълни. Така преминаването на „нищото“ в „нещо“ се осъществява чрез изменение на състоянието му, чрез собственото му самоунищожение - от покой към движение. Промяната обуславя трансформацията на „нищото“ и го превръща в нещо - вълни, които интерферират помежду си и образуват необятна картинна комбинация от интерферентни взаимодействия. Те, ограничени в определени енергийни полета и осветени със същата тази (дошла от себе си) Светлина, не са нищо друго, освен... **холограмни образи** (Тя (Светлината) почива, *появявайки се в техния образ.*). Така неопределеното „нищо“ се проявява по начин, при който собственото му отрицание го реализира, като привежда част от покоя към движение. Това води до превръщането му в „нещо“ – в илюзорно-мисловен вълново-холограмен „материален“ свят, основан на интерференцията между движение и покой. Един изключителен, многоизмерен, разнообразен, образен свят на мисли, вълни и... холограми...*

Нищо не е в покой, всичко се движи, всичко вибрира.

Хермес, Принцип на вибрацията, Кибалион¹⁸

* Всичко това се развива и изяснява малко по-нататък. Тук е изложена накратко информацията, върху която се базира ТК.

Съзнанието е отражение на заобикалящия ни свят. В повечето случаи миросгледът ни е изграден върху теорията за материята като основа на всичко съществуващо. Оказва, че материята не само не е първопричина, но дори не е и причина - тя е следствие от вълновия характер на частиците и нашето наблюдение. **Материалният свят е свят на следствията.** Светът на причините се намира в системата на енергийните вълни във Вселената. Това ни показва, че всеки човек през целия си живот е „очевидец за всичко“

само в мозъка си и не може да достигне до специфичните материални предмети, които предполагаемо причиняват съществуването им в мозъка. Тоест образите, които виждаме, са „двойници“ на предмети, разположени в мозъка, не обратното. Но ние приемаме, че те съществуват извън нас. Не можем да знаем до каква степен тези копия приличат на действителните или дали въобще действителните съществуват. Немски професор по психиатрия, материалист, признава този факт за научната действителност:

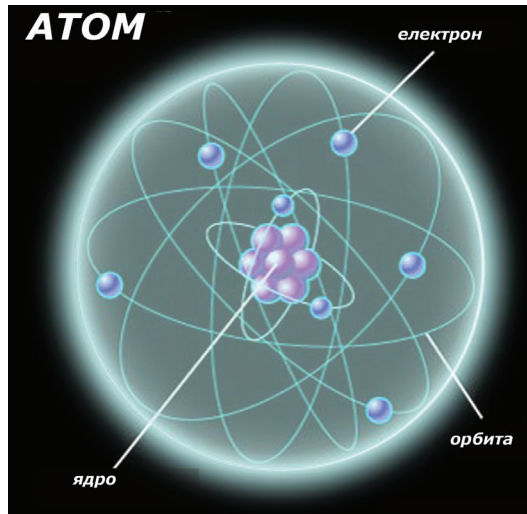
Без значение как излагаме аргумента, резултатът не се променя. Това, което стои пред нас в завършен вид, и това, което очите ни виждат, не е „светът“. Това са само негови образи, подобие, проекция, чиято връзка с действителния свят е отворена за дискутиране.

Хоимар фон Дитфюрт

Дали е така?

Светлината не минава през черепа. Във физическото пространство, в което мозъкът е разположен, е напълно тъмно и там е невъзможно да проникне светлина. Колкото и невероятно да изглежда обаче, в този абсолютен мрак ние сме способни да наблюдаваме един светъл и пъстър свят. Колоритните природни красоти, бляскавите гледки, всичко е създадено в мозъка. Светлината, която приемаме отвън, поражда определени действия на очните клетки и те изграждат образец, от който се появяват зрителните ни възприятия. Съществува обаче и друго нещо: светлината, такава каквато я възприемаме, не съществува извън мозъка - тя също е формирана в него. Това, което ние наричаме светлина във външния свят, всъщност се състои от електромагнитни кванти (частици и вълни едновременно), наречени „фотони“. Когато те достигнат до ретината, се образуват импулси, които „съставят“ в мозъка светлината, такава, каквато я знаем. Ето как се дефинира светлината чрез езика на физиката:

Терминът „светлина“ се използва за назоваване на електромагнитните вълни и фотоните. Същият се използва и във физиологията в смисъл на чувството, което човек изпитва, когато електромагнитните вълни и фотоните проникнат в ретината на окото. Както от обективна, така и от субективна гледна точка „светлината“ е вид енергия, появяваща се в окото на човек, която той усеща с помощта на ретината чрез ефектите на зрението.

просто друг вид празнота. И идеята за нейната плътност е напълно илюзорна! Нали материята се състои от атоми? Да разгледаме тогава един атом. Ние си го представяме като плътно топче. Но това не е вярно. Атомът е ядро, заобиколено от „неустановени облаци“ от електрони, които ту се появяват, ту изчезват.

И тогава казваме: „Е, добре, тогава ядрото е от наистина плътна материя...“. Но то също е изградено от „неустановени облаци“ от частици, които ту се появяват, ту изчезват. Уточнихме характерният момент, че „се появяват“ **единствено и само, когато ги наблюдаваме...** Онова, което категорично можем да кажем за тази илюзорна материя е..., че тя прилича по-скоро на мисъл - **наподобява концентрирани късове информация.** Тоест, нещата вече не са неща, а „неустановени облаци“ от идеи и информация. И в този план квантовата физика доказва, че до-

косване няма. Защото, електроните на един обект създават електростатично поле..., което се отблъсква с подобното на него, обусловено от електроните на другия обект, при това много преди да се докоснат.

Така, че докосване няма!

***

Не обръщаме внимание на нещата, които ни заобикалят. Приемаме ги за даденост. В същото време живеем в собствен свят, изграден върху нашия опит. Познанието, натрупано през годините и възпитанието, моделът, който сме получили от родителите. Рядко се самоанализираме, още по-рядко търсим грешките в себе си, но не пропускаме възможността да „видим“ недостатъците на другите и да ги обвиним или да им се обидим. С годините се „пристрастяваме“ към подобен род поведение и то става наша същност. Приемаме го за даденост. Затова и не търсим причините, които са ни довели до подобно по-

ложение. Много биха помислили, че подобни въпроси си задават всекидневно, че такъв анализ не им е необходим, че имат „достатъчно други проблеми”, за да се занимават и с това. Потънали в собственото си злободневно ежедневиe, приемаме дори себе си за даденост. Дали ако се разровим в собственото си Аз, няма да открием неща, които не биха ни допаднали? Вглеждането в себе си води до преосмисляне и реструктуриране на ценностите, целите и идеите, до трансформиране на моделите за света. Въпросната промяна ни провокира да сме в хармония с вътрешното си Аз. Тогава човек се чувства щастлив. **А има ли някой, който да не желае това?**

Да, живеем в илюзорен свят. И дори вече не са ни нужни доказателства, за да се убедим, че е така. Отдавна сме свикнали да приемаме реалността в нейната даденост, защото така е по-лесно! Разтваряме се в рутината и тривиалността, осъществявайки важната си мисия „живот” и... когато все пак решим да се замислим, се самозалъгваме, че е прекалено късно да предприемем каквото и да е. Как протича животът ни? В началото ставаме съзнателни, като приемаме безрезервно всичко, представено ни за достоверно от хората около нас - наблюдаваме различни необясними явления, отминавайки ги с безразличие - те така или иначе са необясними! На моменти все пак съумяваме да уловим парадоксите, които възникват от „срастването” ни с логиката. Точно тук по-любознателните тръгват по пътя на познанието и стигат до констатацията на Соломон - *трупаиш мъдрост, трупаиш тъга*. Най-упоритите, които успяват да продължат и да надскочат себе си и да елиминират холограмното си съществуване, отправят взор към енергията във Вселената. Следва най-големият парадокс – точно тези личности, след хиляди преживени истини, започват да търсят Истината. Тук отново има и такива, които се отказват. Справят се само онези, които са продължили по пътя. И я откриват - осъзнават, че тя – **ИСТИНАТА - е вътре в нас**, в нашето мислене, световъзприятие, емоционалност. Постигнали това, всъщност постигаме себе си... И Истината!

Истината, че сами творим събитията и света, в който живеем! Истината, че смъртта не е пустота, а преход в цикличността на безвремето. Истината, че сме необходими за емоционалната свършеност на познанието. Истината, че сме част от цялото – част от когиталността...

Същност на Теория на Когиталността

Представете си пространство. Огромно и всеобхватно. Изпълнено... с... нищо. От теорията на относителността е известно, че с увеличаването на скоростта, времето започва да тече по-бавно. Тоест, **колкото по-бързо се движим, толкова по-бавно за нас тече времето** (този факт е известен като парадокс на Близнаците. За тези, които не знаят, ще спомена идеята: **Парадокс на близнаците** е мисловен експеримент, илюстриращ едно от следствията на теорията на относителността, а именно, че **времето тече с различна скорост в неподвижна и движеща се отправна система**. При скорости, близки до тази на светлината, разликата е голяма. **Същност:** Нека единията от двама братя - близнаци тръгне на междузвездно пътешествие със скорост, близка до скоростта на светлината. При завръщането си от пътешествието, той ще е доста по-млад от брат си). Подобен тест, доказващ забавяне на времето, е правен **реално** с двойка синхронизирани атомни часовници. При качване на единия от тях на изкуствен спътник на Земята (скоростта на спътника е между 8 и 11 km/s (или 28 800 и 39 600 km/h), часовникът започва да изостава спрямо другия, оставен на Земята.

Тоест, колкото по-бързо се движим, толкова по-бавно „тече“ времето. И обратното. Колкото по-бавно се движим, толкова по-бързо ще „тече“ времето. Да се запитаме тогава: Какво би станало, ако спрем изобщо да се движим? Времето за нас ще започне да тече изключително бързо - толкова бързо, че просто един миг ще се превърне в безкрайност. Един миг ще е цяла вечност. Иначе казано – ако сме мислещи, с огромен капацитет за помнене, при това състояние на покой, би следвало да притежаваме цялата информация на случващото се около нас. Тоест, да притежаваме пълното познание.

Нека се „вгледаме“ по-детайлно и в известната мисъл на френския философ Рене Декарт (рационалист, издигнал мисленето в същност на съществуването и познанието изобщо). **Cogito, ergo sum - Мисля, следователно съществувам** ни ориентира към един изначален въпрос: Защо съществувам? Мисля, защото съществувам, или съществувам, защото мисля. Ето и отговора:

*Отличителната форма на мисленето е самообосноваващият се факт, за чието битие не е нужно съществуването на нещо друго. А това е вече определение за **субстанция** (самостоятелна единица на битието, която*

съдържа различни определения - качества), за опора на нещата, за несъмненост. Мисленето е главният аргумент за наличието на съществуващото. Мислене и съществуване са така обвързани, че съвпадат. Мисленето е съществуване и съществуването е мислене. **То е в самото начало на нещата.**

Сега да се върнем на пространството. Ако мисленето е **в самото начало на нещата**, то огромното, изпълнено с... нищо пространство не е празно. Там, в самото начало е мисленето, което, ако е в покой, би следвало да съдържа в себе си пълната информация (поради причината, че в покой времето клони към безкрайност). Едно математическото доказателство потвърждава тази теза:

**за да са валидни законите на квантовата физика, се изисква
масата на абсолютния вакуум да е различна от нула величина.**

Нека тогава „запълним” пространството изцяло с частици, които са... **когитални** (*cogito* – мисля. Частиците са точно такива, поради факта, че *Мисленето е главният аргумент за наличието на съществуващото. То е в самото начало на нещата.*). Това са неуловими за засичане частици, запълнили цялата Вселена. Намиращи се в пълен покой, те притежават и пълното знание. Всяка от тези частици го съдържа в себе си. И всяка от тях има еднакво количество информация. Тогава всички те, взети заедно, като цяло, ще притежават пак същата тази информация. Или чисто информационно - **частта ще съдържа цялото и цялото ще се съдържа в частта.** Освен това във всяка точка от пространството ще има една и съща информация. Къде ще се намирате в пространството - няма значение, защото времето е едно - клонящо към безкрайност, познанието също. Информацията, определяща параметрите на една частица (като координати и време) е една и съща навсякъде. Тоест, обезсмислят се параметрите за пространство и време. На практика - както за цялата съвкупност, така и за всяка частица пространството и времето не съществуват. Всичко е в едновременно, съдържащо огромно количество информационна енергия. Направихме допускане, което засега е доказано единствено по математичен път. Ще го доразвием, за да видим дали се потвърждава в „реалния” свят, който познаваме. Ако получим такова, значи следва допускането да е вярно. Какво би се случило, ако някои частици започнат да се движат?

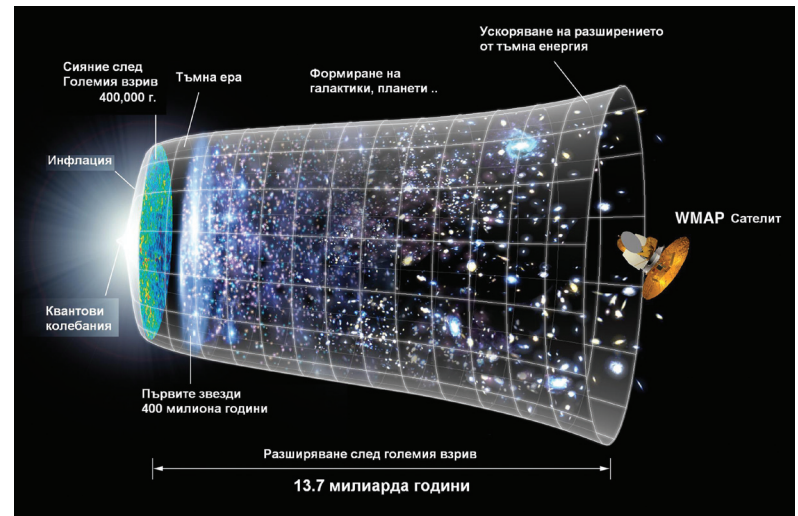
Квантовата физика и експерименталните изследвания показват, че когато електрони преминават от

по-високо към по-ниско енергийно ниво, се отделя определено количество енергия. Тази **отделена енергия** се излъчва под формата на вълни – **фотони**, или светлинна енергия. Следвайки тези принципи, можем спокойно да приемем, че това се случва и с когиталните частици. Когато те започват да се движат, губят част от информационната си енергия (времето за тях тече по-бавно и те не могат да притежават същото количество информация. При това – колкото по-бързо се движат, толкова по-малко знание притежават). Според закона за запазване на Енергията, тя не изчезва, а се трансформира по определен начин. В нашия случай се отделя под формата на вълни. Отделената вълнова енергия ще е различна за различните скорости на движение на частиците и строго индивидуална за всяка частица. Може да е всякаква - светлинна, магнитна, гравитационна и дори... неизвестно за нас поле. Онова, което би било съвсем видимо, е светлината енергия, която се излъчва (в определен честотен диапазон, разбира се). Това би била... Светлина, която идва... *от Себе Си...*

При движението си когиталните частици излъчват вълнова енергия заради попадането на по-ниско енергийно-информационно ниво. Заедно с това се проявява и една съществена променлива – времето. Информацията, която движещата се частица получава, вече пристига с ‘по-бавно от заобикалящото я време. Този ‘отрязък от време е толкова по-голям, колкото по-висока е скоростта на частицата. При много частици, с различни скорости, излъчената от тях вълнова енергия ще е в огромен честотен диапазон. Това ще са най-различни светлини и енергийни полета - феерия от светлина, полета, вълни. Как би изглеждало всичко, ако го наблюдаваме отстрани? Представете си го. Ще прилича на...

Голям взрив

Без да се усетим, стигаме до причината за Великото начало на Вселената (Големият взрив - всъщност тази книга само частично „осветява“

тъмната ера след взрива). При анализа логично се изясниха и причините за появата на измеренията пространство и време. И всичко това като следствие от две състояния - **движение и покой...** Откъс от един апокриф, наречен „Евангелие на Тома”, открит в пещера в областта Кумран през 1947 г., потвърждава казаното. Ето думите на Иисус Христос, записани от Тома, към учениците Му:

50.) Ако ви попитат за вашия произход, отговорете:

Ние идваме от Светлината, където **Светлината дойде от Себе Си.**

Тя почива, **появявайки се в техния образ.**

Ако ви попитат за вашата самоличност, отговорете:

Ние сме Негови Синове, и Избраното от Живия Отец.

Ако ви попитат за **знака** на вашия Отец, отговорете:

Движение и покой.

Ако си спомним каква е основната теза на **учението Махатма**, със сигурност ще осмислим връзките светлина - мисловност и ще разберем, че не случайно и Първият принцип на херметичната философия гласи:

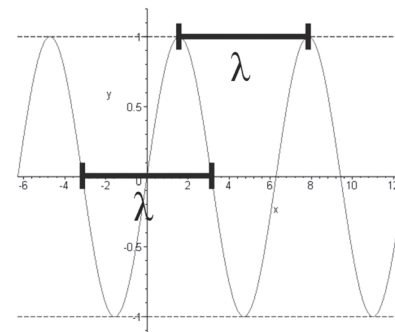
ЦЯЛОТО е УМ; Светът е Ментален. (Хермес, Кибалион)¹⁸

За да доразвием или опровергаем тази теза, нека разгледаме малко по-подробно вълните, техните свойства и взаимодействия. Според съществуващото определение, **вълната** е периодична или неперидична промяна на физическите параметри на дадена система, причинена от действие или взаимодействие, което се разпространява с крайна скорост, зависеща от характеристиките на средата.

Основни характеристики на вълната се явяват нейните дължина (λ) и амплитуда (y) (виж схемата).

Взаимодействие на вълните:

Интерференцията се получава в резултат на наслагване на две или повече вълни. От значение е вълните да се намират в една и съща част от пространството, за да могат да си взаимодействат. В резултат се получава увели-

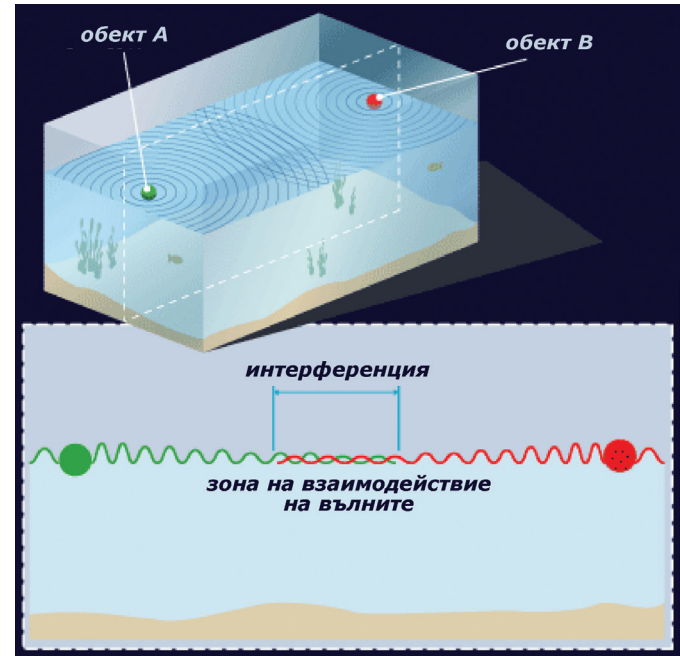

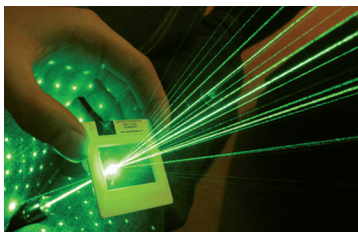

чаване амплитудата на резултантната вълна в някои точки и намаляване в други (интерферентни максимуми и минимуми). По този начин се образува **интерферентна картина**, която е устойчива във времето само ако вълните се създават от източник, който не спира да трепти по един и същ начин. Пример за такава картина е явлението, което се наблюдава при хвърляне на две камъчета върху гладка водна повърхност. След като те докоснат водата, се получават две серии вълни, които се разширяват и преминават една през друга. При това на някои места са по-високи, а на други - затихват (стават по-ниски). Интерференцията възниква също и при разделяне на лъч светлина на два лъча при преминаването му през тънък слой. Когато слой е с определена дебелина, лъчът се отразява двукратно - от неговата

вътрешна и преди това от неговата външна повърхност, като отразените лъчи могат да интерферират.

Всеки вълноподобен обект може да създаде интерферентна картина. За пълното разглеждане на интерференцията е необходимо да отразим и един неин частен случай - **дифракцията**. Тя е отклонението на вълни от праволинейното им разпространение в пространството. Пример за дифракция е промяната в посоката на разпространение на вълната при преминаване през отвор. Дифракцията се наблюдава при всички вълни, независимо

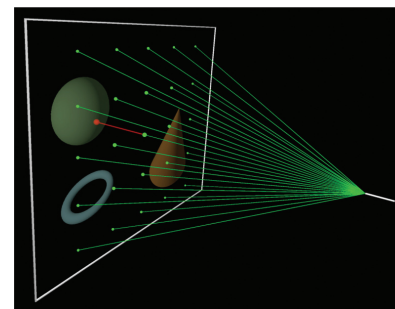
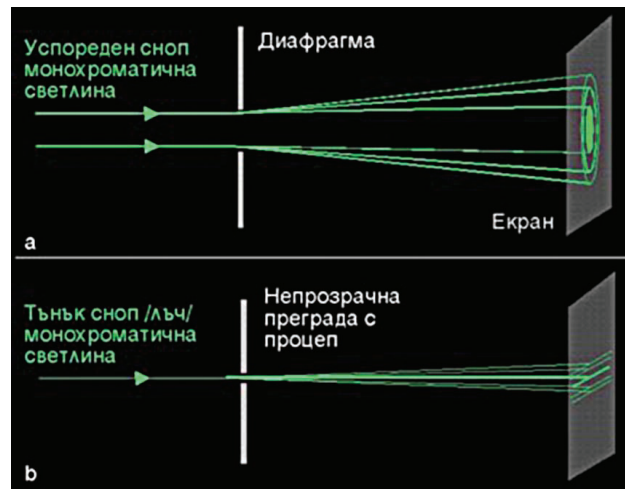
от техния характер.

Комбинацията от двете явления - интерференция и дифракция може да предизвика образуването на холограма (за да се случи това е необходимо, разбира се, да се

изпълнят и редица други условия). Но най-елементарно обяснено, холограмата представлява вълни, които създават интерферентна картина върху филм с холографски фотослой. Тя прилича на концентричните кръгове, които се образуват, когато хвърлите шепа камъчета на водна повърхност. Щом холографският фотослой се „освети“ с лазерен лъч, се проявява дифракцията и като резултат се „появява“ и триизмерният образ на „снимания“ обект. Триизмерността и илюзията за реалност са изключително убедителни. Можете да обикаляте една холограма и да я разглеждате от различни ъгли, както би било и при реален обект. В действителност там няма материалност в този смисъл, в който я познаваме. Образът е илюзорен, въпреки че ние го виждаме. Прекарвайки ръка през него, ще се убедим, че това е просто илюзия.

Холографията (гръцки *όλος* (холос) - цял + *γραφή* (графе) - пиша) е науката, която се занимава със създаването на **холограми** - форма на изобразяване, която позволява записването и възпроизвеждането на триизмерни образи с помощта на лазерна светлина. Холографската техника може да бъде използвана също и за съхраняване и обработка на информация.

Теорията на холографията е създадена през 1947 г. от унгарския учен Денис Габор в хода на изследвания, провеждани с цел усъвършенстване на електронната микроскопия. В основата на откритието е методиката за въз-

становяване на вълновия фронт на светлината, отразена или преминала през обекта на изобразяване. Практически холографията се развива едва в началото на 60-те години, след създаването на лазерите, които са мощни източници на кохерентна светлина, необходима за получаване и възстановяване на холографските образи. Лазерът е изобретен от Теодор Мейман. Концентрацията и излъчването на интензивна и чиста (кохерентна) светлина се използва във всички области. Може да замени скалпела, да записва и чете звук и образ от оптични носители, да запалва „огъня“ за сливането на ядрото, да възпроизвежда релефни изображения и др. Светлината на Слънцето, която наричаме „бяла“, е съвкупност от няколко едноцветни (монохроматични) светлини в диапазона от червен до син цвят, които се допъхват. Светлината на лазера е

едноцветна. Вълните се различават една от друга по своите дължини, които са конкретни за всеки цвят. Бялата светлина е съставена от множество дължини на вълната, а лазерната - само от една. Тази светлина е кохерентна, т.е. всички вълни, които я изграждат, са еднофазови. Бялата светлина е некохерентна, подобна е на движеща се тълпа. Светлината на лазера е концентрирана, насочена и по-мощна от тази на другите източници.

Всяка материя - течна, газообразна или твърда - е изградена от атоми. Електроните се въртят в орбита около ядрото на атома. Когато един атом получи енергия от страничен стимулатор, например топлина, неговите електрони абсорбират тази енергия, като променят орбитите си: говорим за „възбудени“ електрони. Това променя тяхната енергия и те се явяват в

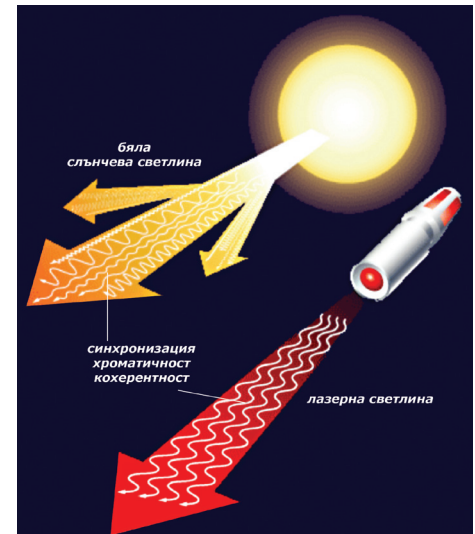
белая светлина

бела слънчева светлина

синхронизация
хроматичност
кохерентност

лазерна светлина

The diagram compares white sunlight (бела слънчева светлина) and laser light (лазерна светлина). White light is shown as a broad, multi-colored beam with irregular, non-coherent wave patterns. Laser light is shown as a narrow, red beam with regular, synchronized wave patterns, indicating coherence and monochromaticity.

нестабилно (неравновесно) състояние. За да възвърнат равновесието си, те се преместват в първоначалната си орбита, като при това движение отделят (излъчват) приетата от външния стимулатор енергия под формата на светлина. В зависимост от вида на материята, която се използва за подобно стимулиращо излъчване, е и различният цвят светлина, която лазерите имат. Обикновено холограмите са залети в цвета на светлината на самия лазер. Ако той излъчва в диапазона на червената светлина, обекта, който се сканира, ще е изцяло облян в червено и неговите реални цветове трудно могат да бъдат видяни. Първите практически използвани холограми от съвременен тип („дебела плака“) са създадени от Юрий Денисюк (съветски физик). При тях информацията се възстановява с помощта на бяла светлина и могат да се наблюдават реалните цветове на обекта.

Принципната схема за получаване на холограма е следната: разделяме ла-

Библио.бг - платформа за електронни книги и списания

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

